

[Socialministeren.]

nu var der en Lejlighed til at vende sig mod den nuværende Socialminister, naar han havde gennemført denne Lov.

Til det ærede 2det Medlem for 4de Kreds (H. P. Johansen) vil jeg sige, at jeg vil nødtigt ind paa at svare paa hans Spørgsmaal vedrørende Betydningen af Reguleringen af Udgifterne, for jeg ved ikke rigtig Besked om dem, og jeg kunde let komme til at hænge paa Udtalelser, der viste sig ikke at være rigtige. Men Beregningerne vil den ærede Ordfører jo kunne se i Bemærkningerne, hvor der er gjort op, paa hvilke Punkter man venter Merudgifter, og paa hvilke Punkter man venter Mindreudgifter; det endelige Resultat er ogsaa gjort op der. Om dette kommer til at passe nøje, kan ingen vide, saa lidt som man kan vide, hvorledes Ulykkesforsikringsraadets Afgørelser kommer til at staa i Forhold til de nuværende Afgørelsesmetoder.

Den ærede konservative Ordfører (Hendriksen) kritiserede, at værnepligtige, der udfører civilt Arbejde, blev draget med ind under denne Lov. Ja, det kan man naturligvis se forskelligt paa, men naar Lovgivningen anerkender, at Samvittighedsgrunde — det drejer sig vel særlig om Personer, som af religiøse Grunde mener, det strider mod deres Samvittighed at bære Vaaben eller lade sig uddanne i Vaabenbrug — er tilstrækkelig Anledning til at etablere en anden Ordning, der for de paagældende er lige saa tvungen, som Aftjeningen af den almindelige Værnepligt er for andre, saa ser jeg ikke nogen principiel Grund til, at Lovgivningen skulde stille denne Form for Tvangsarbejde anderledes end den almindelige Form for Tvangsarbejde, som kaldes Aftjening af Værnepligt. Derfor synes jeg, at jeg har Ret i at tage disse Personer med — ud fra den principielle Stilling, som Lovgivningsmagten indtager til disse Forhold —, saa de stilles lige med de Personer, der kommer til Skade under Aftjeningen af almindelig, egentlig Værnepligt.

Med Hensyn til § 6 sagde den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti, at det var betænkeligt at unddrage Domstolene Afgørelsen af Sager i det Omfang — saaledes forstod jeg ham —, som det er foreslaaet ved Lovforslagets §§ 5 og 6. Jeg vilde meget nødig have, at man her pludselig optog en anden Linie end den, der nylig er gennemført ved Ulykkesforsikringsloven. Disse to Love bør have nøjagtigt de samme Regler, og jeg har aldrig under Diskussionen hørt, at man

egentlig fra nogen Side, heller ikke fra Domstolene, har ønsket at komme ind i disse forholdsvise indviklede Regler; man mener vel nok, at en sagkyndig Institution som Ulykkesforsikringsraadet, eventuelt Socialministeriet, er den bedste Appellinstans i Sager af denne Art, hvor saa mange Spørgsmaal spiller ind. Derfor tror jeg, man skal blive staaende ved det, der her er foreslaaet, og i hvert Fald skal man ikke have forskellige Regler her og i Ulykkesforsikringsloven.

Endelig spurgte den samme ærede Ordfører om Forstaaelsen af § 6, Stk. 4, med Hensyn til Indankningsfristen for Personer, som kommer til Skade under Aftjening af Værnepligt paa det grønlandske Omraade. Dette betragter jeg egentlig som ganske ligetil. Der staar: „opholder de sig uden for Europa, er Fristen 3 Maaneder“, og det vil jeg forstaa saaledes — jeg ved ikke, om det er tilstrækkeligt, naar jeg siger det herfra, men jeg gaar ud fra, at man altid vil fortolke det saaledes —, at der ikke lægges Vægt paa det nationale Omraade, men paa Afstanden, og Afstanden er her saa stor, at man allerede af den Grund vilde gaa til en Indankningsfrist af 3 Maaneder; men specielt er man berettiget til at gøre det, naar det maa indrømmes, at selv om Grønland hører til Danmark, saa ligger det dog uden for Europa. Hvis man imidlertid ønsker en bestemt Indankningsfrist indsat for Grønlands Vedkommende, saa har jeg ikke noget derimod, men jeg giver den ærede Ordfører Ret i, at saa bør den, i Betragtning af Forholdene deroppe, være mindst 3 Maaneder.

Endelig kom den ærede Ordfører for det radikale Parti (Veistrup) — over for hvem jeg i øvrigt kun har Tak tilovers — ind paa Forholdet mellem § 21 og § 27 og sagde, at han var betænkelig ved, at Afgørelsen med Hensyn til Rente eller Kapital, naar det drejede sig om saa unge Mennesker som her, faldt med det samme, om den ikke kunde udsættes, under Hensyn til den paagældendes unge Alder. Mon det ærede Medlem i den Forbindelse har været opmærksom paa § 29? § 29 siger nemlig:

„Det Kapitalbeløb, som tilkendes umyndige Personer, kommer dem til gode paa den Maade, som Direktoratet bestemmer. Det samme gælder, naar Direktoratet efter Forhandling med paagældende og efter at have indhentet det sociale Udvalgs, eventuelt Invalideforsikringsrettens Erklæring, anser Udbetaling af Summen for utilraadelig. — Det paa-hviler det sociale Udvalg at yde Direk-